

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 565/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

העותרת: פלונית

נ ג ד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני בירושלים
2. בית הדין הרבני הגדול
3. פלוני

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד יוסי נקר

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. בעתירה שלפנינו מבוקש ביטול פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול מיום 24.12.2018, בגדרו נדחה ערעורה של העותרת על פסק דינו של בית הדין הרבני האזורי בירושלים מיום 12.11.2017, אשר נתן תוקף להסכם גירושין בין העותרת לבעלה, המשיב 3.

2. ביום 7.11.2017 חתמו העותרת והמשיב 3 על הסכם גירושין, תוך מתן גט והסדרת תשלומים ביניהם. ההסכם קיבל תוקף של פסק דין בבית הדין האזורי בו ביום, תוך שצוין כי "בית הדין נוכח שהצדדים עשו את ההסכם ברצון חופשי ובהינמם את משמעות הדברים ואת תוצאותיהם".

3. העותרת ערערה לבית הדין הרבני הגדול, וטענה כי ההסכם וסידור הגט נעשו בכפיה, לאחר שניתן נגדה צו הבאה והיא הובאה לבית הדין כשהיא אזוקה היישר מבית המעצר.

4. לאחר שעייין בפרוטוקול הדיון בבית הדין האזורי ולאחר ששמע את טענות באי-כוח הצדדים, דחה בית הדין הרבני הגדול את הערעור, תוך שקבע כי:

”לא מצאנו שום פגם בהליך סידור הגט ובעריכת ההסכם שנלווה אליו, שללא ספק נעשו בסופו של דבר, בהסכמה מלאה של האישה, וכפי שמוכח גם מהסכם הגירושין שעליו חתמה האישה באותו מועד, ומה עוד שהאישה קיבלה במסגרת ההסכם סכום כספי כפיצוי כתובה, ולא סירבה לקבלם או להחזירם לאחר מכן” (ההדגשה במקור – ר' א').

בית הדין הרבני הגדול הדגיש עוד, כי פקודת המעצר שהוצאה נגד העותרת נועדה להביאה לדיון בלבד, לאחר שלא הופיעה לדיונים קודמים מספר פעמים ולא אותר מקום מגוריה, וכי המעצר לא היה אמצעי כפיה על סידור הגט.

5. מכאן עתירה זו, במסגרתה משיגה העותרת על החלטת בית הדין הרבני הגדול, לנוכח טענתה כי הגט נכפה עליה בניגוד לרצונה.

לטענת העותרת, היא נאלצה להסכים לקבלת הגט “בחוסר רצון מוחלט”. בהקשר זה נטען כי פקודת המעצר היתה אמצעי לכפיית הגט, וכי במהלך הדיון, בו לא היתה מיוצגת, הדיינים “לחצו” עליה “לחץ בלתי סביר ומאיים” להסכים לקבלת גט תמורת פיצוי כספי למרות התנגדותה.

6. היועץ המשפטי לשיפוט הרבני סבר, בתגובתו מיום 5.3.2019, כי יש לדחות את העתירה על הסף, שכן נסיבות העניין אינן מצדיקות את התערבותו של בית משפט זה בפסק דינו של בית הדין הרבני הגדול, בהתאם למבחנים שנקבעו בחקיקה ובפסיקה.

היועץ המשפטי הבהיר, כי משלא התייצבה העותרת לדיונים, נאלץ בית הדין לזמנה באמצעות צו הבאה. עוד הודגש, כי במעמד הדיון הסכימה העותרת לקבל את הגט מידי המשיב 3, וכי “יכול להיות ששעת רצון זו נמשכה זמן קצר בלבד, אך בעת קצרה זו הסכימה העותרת להתגרש, ודי בכך כדי לסדר גט כדת משה וישראל”.

עוד הדגיש היועץ המשפטי את "חוסר הצדק שעלול להיגרם למשיב 3, נוכח רצונה של העותרת לבטל את הגט שניתן, ולהכריח את המשיב 3 להמשיך להיות נשוי לה, ובכך לעגן את המשיב 3".

6. לאחר שעיינו בעתירה, כתגובה לה, ובהחלטות בתי הדין הרבניים, אנו סבורים כי דין העתירה להידחות על הסף.

הלכה היא כי בית משפט זה לא יתערב בהחלטותיו של בית הדין הרבני אלא במקרים חריגים של חריגה מסמכות, פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי, סטייה מהוראות החוק או אם נדרש סעד מן הצדק מקום שהעניין אינו בסמכותו של בית משפט או בית דין אחר (בג"ץ 3956/18 פלוני נ' בית דין הרבני, בפסקה 25 (28.6.2018)).

עניינה של העותרת אינו נמנה בגדר מקרים חריגים אלו. טענות העותרת בעניין אופן סידור הגט ונתינתו בניגוד לרצונה מצויות בליבת הסמכות הייחודית המסורה לבתי הדין הרבניים – נישואין וגירושין. קביעותיו של בית הדין הרבני הגדול באשר לתקינות ההליך בבית הדין הרבני האזורי הן ברורות ומפורשות, ולא מצאנו עילה להתערב בהן.

7. העתירה נדחית אפוא. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ג' באדר ב' התשע"ט (10.3.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט